

Arrest

**nr. 179 261 van 13 december 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: X
tegen:**

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 9 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juli 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 21 juni 2016 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving.

Op 1 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen die luiden:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM
HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 21.06.2016 werd ingediend door:

Naam: H., S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 28.12.1968

Geboorteplaats: Kenitra

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Het verblijfsrecht van de het minderjarig kind, Bezzah Aya (RR 10110300428) in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf geweigerd. Hierdoor kan betrokkene, zoals bepaald in artikel 40 bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980, zich niet bij haar voegen. Het verblijfsrecht van de betrokkene kan bijgevolg ook niet toegestaan worden. Haar aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Verder dient er ook opgemerkt te worden dat om het verblijfsrecht te kunnen bekomen op basis van art. 40 bis §2, 5° van de wet van 15.12.1980 het minderjarig kind ten laste dient te zijn van de moeder en zij daadwerkelijk over het hoederecht dient te beschikken.

In dit dossier dient te worden vastgesteld dat het minderjarig kind niet ten laste is van betrokkene maar van het sociale bijstandstelsel van het Rijk gezien de moeder leefloon ontvangt en bovendien zit er in het dossier ook geen bewijs met betrekking tot het hoederecht van het kind.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien zij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als bloedverwant in opgaande lijn aangevraagd op 21.01.2016 haar geweigerd werd en dat zij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

Op 21 juni 2016 dient de verzoekende partij namens haar minderjarig kind een aanvraag in tot verklaring van inschrijving.

Op 1 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel tot terugbrenging. Deze vormen respectievelijk de derde en vierde bestreden beslissingen die luiden:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL TOT TERUGBRENGING

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 21.01.2016 werd ingediend door:

Naam: B., A.

Geboorteplaats: Sint-Niklaas

Nationaliteit: Nederland

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Geboortedatum: 03.11.2010

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene diende op 21.01.2016 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag volgende documenten voor: een bewijs van het OCMW van 04.01.2016 en van 12.04.2016 i.v.m. het leefloon uitgekeerd sinds januari 2015 tot 31.03.2016 aan de moeder, een attest van schoolbezoek, een attest van inschrijving als regelmatige leerling of student in een school, een verklaring van de school, een bewijs van ziekteverzekering, een deelcertificaat NT2 van de moeder, een inschrijvingsbewijs van de VDAB van 28.01.2016 van de moeder, een bewijs van inschrijving bij Domestic Services sinds 12.11.2015 van de moeder, een doktersattest van dochter, de verkoopshistoriek van medicatie voor de dochter, een sollicitatiebewijs van de moeder, een beschikking van de rechtbank i.v.m. de echtscheiding van de ouders van betrokkene en een arbeidscontract van de moeder.

De moeder van betrokkene voorziet kennelijk in de bestaansmiddelen en fungeert bijgevolg als garant. Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en artikel 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981 te kunnen genieten. Overeenkomstig artikel 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker immers aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te

vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat er bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook met de gezinslast. Zowel de bestaansmiddelen waarover de EU-burger zelf beschikt, als de bestaansmiddelen die zij daadwerkelijk verkrijgt via derden, kunnen in aanmerking genomen worden.

Uit de voorgelegde bewijzen en uit onderzoek van het dossier blijkt dat de moeder een leefloon van het OCMW ontvangt. Bij gebrek aan enige economische activiteit diende de moeder zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in de bestaansmiddelen van haar gezin te kunnen voorzien. Aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid en de moeder ook al meer dan een jaar leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en dat dit gezin daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. In het dossier zit wel een arbeidscontract van de moeder dat ingaat op 01.08.2016 maar het brutoloon dat hierop vermeld wordt, is hoe dan ook al niet voldoende om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Het bedrag ligt immers onder het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Ongeacht de persoonlijke uitgaven van betrokkene, is het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast het strikte minimum. Er kan dus niet geconcludeerd worden dat er bewezen is dat dit gezin in de toekomst niet meer ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel. Het verblijfsrecht kan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet worden toegestaan.

De bewijsstukken met betrekking tot de school van betrokkene doet geen afbreuk aan bovenstaande feiten en bieden ook geen meerwaarde aan het dossier. Op basis van deze documenten kan geen verblijfsrecht bekomen worden. Immers als student kan betrokkene geen zekerheid kan verschaffen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel, hetgeen één van de voorwaarden is om het verblijfsrecht als student te bekomen (overeenkomstig art. 40 §4, 1e lid, 3° van de wet en art. 50 §2, 4° van het KB van 08.10.1981).

Verder wordt er nog een doktersattest en een verkoopshistoriek van medicatie van betrokkene van 2013 tot 2016 voorgelegd. Wat met hiermee wil aantonen, is niet duidelijk. Deze bewijzen geven evenmin een meerwaarde aan het dossier. Op basis hiervan kan het verblijfsrecht ook niet toegestaan worden.

Gezien al deze elementen in het dossier kan het verblijfsrecht niet toegestaan worden.

Bij het nemen van deze beslissing werd rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene (art. 74/13 - wet 15.12.1980).

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in de lidstaat waar het regelmatig kan binnenkomen en verblijven verder op te groeien, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw Houki Soumiya (NN: 68122857696) het bevel te geven om de genaamde Bezzah, Aya .geboren te Sint- Niklaas, op 03.11.2010, van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats waar het legaal kan binnenkomen en verblijven.

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt aan mevrouw:

naam: H.

voornaam: S.

geboortedatum: 28.12.1968

geboorteplaats: Ksar El Kebir

nationaliteit: Marokko

verblijvende te: (...)

het bevel gegeven om de genaamde:

naam: B.

voornaam: A.

geboortedatum: 03.11.2010

geboorteplaats: Sint-Niklaas

nationaliteit: Nederland

verblijvende te: (...)

binnen 30 dagen terug te brengen naar de plaats alwaar zij legaal kan binnenkomen en verblijven

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7, al. 1, 2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

"2.1 Exceptie van onontvankelijkheid in zoverre het beroep werd ingesteld namens de minderjarige kinderen

De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt "in haar eigen naam alsmede in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen".

De bestreden beslissing die betrekking heeft op het minderjarig kind betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20).

4/11

Verzoekende partij stelt het beroep tot schorsing- en nietigverklaring tegen deze beslissingen in, "in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen".

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: "Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op."

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): "De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd."

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de vader – een procedure in rechte inleiden. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van 'derden die te goeder trouw zijn' in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk."

(R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

"3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen." (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend, "in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar beide minderjarige kinderen" en gericht tegen de beslissing dd. 01.07.2016 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20), is dan ook niet ontvankelijk."

2.2. Uit de exceptie blijkt dat de verwerende partij meent dat het beroep onontvankelijk is voor zover deze zich richt tegen de derde en vierde bestreden beslissingen. De verzoekende partij stelt zich te gedragen naar de wijsheid.

In casu kan de stelling van de verwerende partij niet worden bijgetreden. Uit de vierde bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enkel de verzoekende partij heeft vermeld als zijnde de adressant waaruit dient afgeleid te worden dat deze als wettelijk vertegenwoordiger optreedt van haar minderjarig kind en de verwerende partij het zelf niet nodig achtte de vader, die op een ongekend adres zou verblijven te contacteren of als adressant te melden.

De aanvraag die de verzoekende partij deed namens haar kind werd evenmin door de verwerende partij als onontvankelijk beschouwd.

Bijgevolg kan er in casu vanuit gegaan worden dat enkel de verzoekende partij optreedt als enige wettelijke vertegenwoordiger van het kind temeer de vader nagelaten heeft een ouderschapsplan neer te leggen in het kader van de echtscheidingseis die hij aanhangig heeft gemaakt voor de Nederlandse rechtbank.

Het beroep komt bij gebreke van andere gegevens ontvankelijk voor.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enige middel luidt:

“Geput uit de schending van artikel 40bis Vreemdelingenwet; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

aangezien de bestreden beslissingen bijlage 20 én bijlage 38 vanuit hun aard logischerwijze SAMENHANGEND zijn en onbetwistbaar de ene (bijlage 38) voortvloeit uit de andere;

aangezien de bestreden beslissingen bijlage 20 voorhouden dat er niet kan geconcludeerd worden dat “er bewezen is dat dit gezin in de toekomst niet meer ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel” én “bovendien zit er in het dossier ook geen bewijs met betrekking tot het hoederecht van het kind” ;

aangezien verzoekster juist heeft aangetoond dat door de inspanningen, dewelke zij reeds geleverd heeft (en nog steeds levert) op het vlak van het volgen van taalcursussen –én van beroepsopleidingen, inschrijving als werkzoekende, het vinden van een deeltijdse arbeidsbetrekking, etc. zij weldegelijk in de nabije toekomst niet meer ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel zodat de bestreden beslissing terzake door die mogelijkheid uit te sluiten voorbarig en vooral onterecht is én tegen de stukken van het dossier pleit;

aangezien voorts aan de hand van het onbetwistbare feit dat de Nederlandse minderjarige dochter van verzoekster continu én uitsluitend bij haar woont én verblijft én aldus op het adres van verzoekster haar hoofdverblijf heeft én ingevolge het Nederlandse echtscheidingsvonnis van 03.06.15 (stuk 2) de ex-echtgenoot van verzoekster momenteel geen contact noch hoederecht heeft over dit kind waaruit logischerwijze volgt dat verzoekster het exclusieve hoederecht heeft;

dat aldus de thans bestreden beslissingen niet gestoeld zijn op een correcte feitenvinding en tevens van alle redelijkheid ontbloomt zijn;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissingen van 01.07.16 dan ook niet alleen artikel 40bis Vreemdelingenwet schenden doch bovendien niet ten genoegen van recht gemotiveerd zijn aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk zijn, derhalve willekeurig zijn en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt; dat hierdoor de bestreden beslissing bijlage 38 (het bevel tot terugbrenging) dient vernietigd te worden daar deze voortvloeit uit de twee bestreden beslissingen bijlage 20;”

3.2. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeksters de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aanvraag om verklaring van inschrijving als Unieburger die over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gebeurt op basis van artikel 40 van de vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)"

Artikel 50, § 2 van het vreemdelingenbesluit bepaalt:

"§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken

(...)

4° burger van de Unie bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de wet :

a) het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, waarbij onder andere een invaliditeitsuitkering, een vervroegd pensioen, een ouderdomsuitkering of een uitkering van de arbeidsongevallen- of beroepsziektenverzekering in aanmerking worden genomen. Zowel middelen waarover de burger van de Unie in eigen hoofde beschikt, als bestaansmiddelen die hij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, worden in aanmerking genomen; en

b) een ziektekostenverzekering;"

Artikel 51, § 1 en 2 van het vreemdelingenbesluit stelt verder:

"§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

Indien de burger van de Unie de vereiste documenten overlegt binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag onmiddellijk door aan de gemachtigde van de Minister, behalve indien het recht op verblijf onmiddellijk aan de burger van de Unie is toegekend conform § 3."

§ 2

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af.

Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

Uit de eerste en de derde bestreden beslissing blijkt dat de aanvragen zijn afgewezen omdat onvoldoende werd aangetoond dat de beschikker, in casu het minderjarig kind, ook overigens de eerste verzoekende partij zelf voldoende bestaansmiddelen kon voorleggen om niet ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Uit het administratief dossier blijkt dat de eerste verzoekende partij al meer dan een jaar leefloon ontvangt van het OCMW bij gebreke aan enige economische activiteit. De verzoekende partij geeft al dus het bewijs (het kind beschikt evenmin over eigen bestaansmiddelen) dat zij en haar kind slechts aantonen ten laste te zijn van het sociale bijstandsstelsel en dit al geruime tijd. Zo blijkt op 12 april 2016 dat de verzoekende partij leefloon ontving gedurende de maanden januari 2015, maart 2015, april en mei 2015, juni 2015, juli 2015, augustus 2015, september 2015, oktober 2015, februari – maart 2016 a rato van telkens bedragen van meer dan 1000 euro.

Het gegeven dat de verzoekende partij inspanningen verricht op het vlak van het volgen van een taalcursus en beroepsopleidingen, ingeschreven is als werkzoekende en een deeltijdse betrekking vindt doen in casu geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij ten laste is van het sociale bijstandsstelsel, vereiste voorzien in artikel 40, §4, 2° van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij bewijst het tegendeel niet. Deze vaststelling is determinerend en volstaat om de aanvragen af te wijzen.

Het motief betreffende het hoederecht is in casu overtuigend en kritiek hiertegen gericht, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

In casu werd voor de minderjarige dochter een verblijfsrecht gevraagd in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, doch uit de bestreden beslissingen blijkt dat op goede gronden dit verblijfsrecht werd geweigerd daar aan de bestaansmiddelenvereiste niet werd voldaan. Tengevolge hiervan kon in de eerste bestreden beslissing dan ook op goede gronden worden vastgesteld dat de verzoekende partij die in functie van haar minderjarige dochter een verblijf van meer dan drie maanden vraagt evenmin een verblijf kon verkrijgen. Beide personen zijn immers ten laste van het bijstandstelsel. Daar duidelijk blijkt dat op het ogenblik van het treffen van de tweede bestreden beslissing de Nederlandse minderjarige dochter, in functie van wie de eerste verzoekster haar verblijfsaanvraag deed, zelf niet over een autonoom verblijfsrecht van meer dan drie maanden beschikte als Unieburger, is het geenszins onzorgvuldig of kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat eerste verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Ze kan zich als familielid namelijk niet voegen bij een Unieburger die zelf geen verblijfsrecht van meer dan drie maanden in het Rijk heeft.

In het licht van wat hierboven wordt besproken tonen verzoeksters niet aan dat de feiten die gekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen incorrect werden beoordeeld. Verder laten verzoeksters na een kennelijke wanverhouding aan te tonen tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van die beslissing. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Een miskennis van artikel 40bis van de vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Voor het overige volstaat de vaststelling dat geen andere grief werd geuit gericht tegen de tweede en vierde bestreden beslissingen.

Het enige middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN